

Daniels bok - nummer hundre og sekstiseks

Avsløring av profeti: Den franske revolusjon, Putins Russland og den ukrainske konflikten

Jeff Pippenger

2024-03-29

Når vi begynner å betrakte forbildet på endetiden i 1989 gjennom den profetiske historien i vers ti, er det nødvendig å gå tilbake til historien om den tredje generasjonen av begge hornene på jorddyret. I 1913 begynte jorddyrets horn av republikanisme sin generasjon av kompromiss med det globalistiske banksystemet, og i 1919 begynte hornet av sann protestantisme sin generasjon av kompromiss med den frafalne protestantismens teologer og også med American Medical Association, idet det overgav akkrediteringen av sitt utdanningssystem til verden. Begge horn innledet et kompromittert forhold til verden som fra det tidspunktet av ville forandre retningen på deres respektive budskap.

I denne historien nådde også utgangspunktet for kongen i nord og kongen i sør i de siste dager et vendepunkt. Fatima-mirakelet fant sted den 13. oktober 1917 i Fatima i Portugal. Det var kulminasjonen av en rekke marianske åpenbaringer som ble bevitnet av tre unge gjeterbarn: Lucia dos Santos og hennes søskenbarn Francisco og Jacinta Marto. Ifølge beretningene som barna gav, viste Jomfru Maria, identifisert som Vår Frue av Fatima, seg for dem den 13. dagen i hver måned fra mai til oktober 1917.

Under den siste åpenbaringen den 13. oktober 1917 samlet titusener av mennesker seg ved Cova da Iria, nær Fatima, i forventning om å være vitne til et mirakel slik barna hadde forutsagt. Ifølge vitnene syntes solen å skifte farger, snurre rundt og danse på himmelen. Denne hendelsen ble kjent som Solmirakelet eller Fatima-mirakelet.

Miraklet i Fatima er en betydningsfull begivenhet i katolsk historie og fromhetsliv, og det har gjennom årene vært gjenstand for omfattende studier, debatt og religiøs fortolkning. Hendelsene i Fatima har hatt en varig innflytelse på folkelig fromhet, mariansk hengivenhet og tolkningen av apokalyptiske temaer innen Den katolske kirke.

Den bolsjevikiske revolusjonen fant sted i Russland den 7. november 1917, da bolsjevikiske styrker, ledet av Vladimir Lenin og bolsjevikpartiet, tok kontroll over viktige regjeringsbygninger og infrastruktur i Petrograd (nå St. Petersburg). Denne hendelsen markerte kulminasjonen av den russiske revolusjonen i 1917, som hadde begynt med Februarrevolusjonen tidligere samme år, og som førte til tsar Nikolaj IIs abdikasjon og opprettelsen av en provisorisk regjering.

Under revolusjonen styrtet bolsjevikene med hell den provisoriske regjeringen og etablerte sovjetisk kontroll over Russland. Bolsjevikene proklamerte opprettelsen av en sosialistisk stat og begynte å gjennomføre sitt revolusjonære program, herunder nasjonalisering av industrien, omfordeling av jord og Russlands tilbaketrekning fra første verdenskrig. Oktoberrevolusjonen førte til slutt til opprettelsen av Sovjetunionen og fikk dyptgripende og vidtrekkende konsekvenser

for Russland og verden, idet den formet det 20. århundres historiske utvikling.

Jesus illustrerer enden med begynnelsen, og for fullt ut å kunne se kongen i nord og kongen i sør i de siste dager, er det nødvendig å forstå deres begynnelse. De bokstavelige kongene i sør og i nord som identifiseres i Daniel kapittel elleve, defineres som den makt som hersker over det bokstavelige området Egypt som kongen i sør, og den makt som hersker over det bokstavelige geografiske området forbundet med Babylon som kongen i nord.

Den bokstavelige profetien gikk over til åndelig profeti på korsets tid, da det gamle bokstavelige Israel var i ferd med å gå over til det moderne åndelige Israel. Det bokstavelige hedenske Roma trakk ned det bokstavelige Jerusalem i tre og et halvt bokstavelige år, fra år 67 e.Kr. til år 70 e.Kr., og det åndelige pavelige Roma trakk ned det åndelige Jerusalem i tre og et halvt åndelige år.

Det åndelige Babylon identifiseres i Åpenbaringen kapittel sytten som skjøgen som driver hor med jordens konger. Det åndelige Egypt identifiseres i Åpenbaringen kapittel elleve som det ateistiske Frankrike. De moderne manifestasjonene av den åndelige kongen i nord, som fikk sitt dødelige sår ved endetiden i 1798 og deretter gjengjeldte mot den moderne manifestasjonen av den åndelige kongen i sør ved endetiden i 1989, er begge fremstilt i Daniel elleve, vers førti. Begge maktene har sitt opphav, i sin siste-dagers manifestasjon, i tidsrommet 1917 til 1918, som er det samme tidsrommet som kompromissgenerasjonen for begge hornene på dyret fra jorden. Disse begynnelsene må erkjennes for at avslutningene skal kunne anvendes rett. Begynnelsen til de siste-dagers kongene i nord og sør starter begge ved den franske revolusjon.

På det sekstende århundre hadde reformasjonen, idet den la fram en åpen Bibel for folket, søkt adgang til alle Europas land. Noen nasjoner tok imot den med glede, som en sendebud fra himmelen. I andre land lyktes pavedømmet i stor utstrekning med å hindre dens innpass; og lyset fra bibelkunnskapen, med sine opphøyende innflytelser, ble nesten helt utelukket. I ett land, skjønt lyset fant inngang, ble det ikke fattet av mørket. I århundrer kjempet sannhet og villfarelse om herredømmet. Til sist triumferte det onde, og himmelens sannhet ble støtt ut. «Og dette er dommen: Lyset er kommet til verden, og menneskene elsket mørket framfor lyset.» Joh. 3,19. Nasjonen ble overlatt til å høste følgene av den vei den hadde valgt. Guds Ånds tuktede kraft ble tatt bort fra et folk som hadde foraktet Hans nådegave. Det onde fikk lov til å modnes. Og hele verden så frukten av den villet forkastelse av lyset.

«Krigen mot Bibelen, som ble ført videre gjennom så mange århundrer i Frankrike, kulminerte i revolusjonens scener. Dette fryktelige utbrudd var intet annet enn det legitime resultat av Romas undertrykkelse av Skriften. Det frembød den mest slående illustrasjon verden noensinne har vært vitne til av den pavelige politikks virkninger—en illustrasjon av de resultater som den romerske kirkes lære i mer enn tusen år hadde vært på vei mot. »

«Undertrykkelsen av Skriftene under perioden med pavens overherredømme ble forutsagt av profetene; og Åpenbareren peker også på de fryktelige resultater som skulle følge, særlig for Frankrike, av «syndens menneskes» herredømme.» The Great Controversy, 265, 266.

Den franske revolusjon ble frembrakt ved undertrykkelsen av Skriftene «i perioden med pavelig overherredømme». Ateismens fødsel, som skulle bli pavedømmets erkefiende, ble frembrakt av pavedømmet selv. Den franske revolusjon fant sted fra 1789 til 1799, men den ateistiske revolusjonære ånd som begynte i Frankrike, fortsatte å spre seg over hele Europa og videre. Hundre og atten år etter revolusjonens slutt i Frankrike begynte den russiske revolusjon i Russland. Ateismens revolusjon, som begynte i Frankrike, endte i Russland, og i 1917 ble Russland den profetiske representanten for den nasjon som symboliseres ved Egypts ateisme. Dragemakten, fremstilt som sydens konge, hadde forflyttet seg fra Frankrike til Russland.

Revolusjonen i Frankrike ble representert politisk og profetisk av Napoleon Bonaparte, og i den forstand representerer Napoleon den første lederen for en nasjon som ble etablert i en revolusjon frembrakt av Egypts ateisme. Napoleons narsissisme blir treffende gjentatt ved Putins narsissisme.

Napoleon var skarpt klar over billedmaktens og propagandaens kraft, slik også Putin er det, han som tidligere var KGB-offiser. KGB spesialiserer seg på propaganda. Napoleon brukte portrettkunsten som et middel til å projisere sin autoritet, makt og sitt bilde som leder overfor offentligheten. Han bestilte portretter fra noen av de mest berømte kunstnerne i sin samtid, deriblant Jacques-Louis David, Antoine-Jean Gros og Jean-Auguste-Dominique Ingres, blant andre.

Disse portrettene fremstilte Napoleon i ulike positurer og omgivelser, fra offisielle statsportretter til mer uformelle scener. De tjente ikke bare som personlige minner for Napoleon selv, men også som redskaper for å spre hans bilde og innflytelse både innenlands og internasjonalt. Putin har utført det samme arbeidet for seg selv, med en mengde bilder av seg selv i omgivelser som kan måle seg med enhver av de moderne influenserne på Internett.

Ved begynnelsen av den franske revolusjon ble kongen, hans familie og hans tjenerskap styrtet og henrettet. Ved begynnelsen av den russiske revolusjon ble tsaren, hans familie og hans tjenerskap styrtet og henrettet. Den revolusjon som begynte i Frankrike, kulminerte i Russland. Den franske revolusjon er emnet for profetien i Åpenbaringen kapittel elleve, og derfor er den franske revolusjon underlagt reglene for profetisk fortolkning. Jesus illustrerer alltid enden på en ting med begynnelsen av en ting, så den russiske revolusjon er enden på den franske revolusjon.

Vladimir Putin representerer den siste lederen for en nasjon som ble grunnlagt i en revolusjon frembrakt ved Egypts ateisme. Russlands første leder var Vladimir Lenin. Navnet «Vladimir» er av slavisk opprinnelse og er sammensatt av to elementer: «vlad» og «mir». «Vlad» er avledet fra den slaviske roten «vladeti», som betyr «å herske» eller å utøve makt. «Mir» betyr «verden». Den første Vladimir (Lenin) typifiserer den siste Vladimir (Putin), som også typifiseres ved den første lederen for ateismens revolusjon (Napoleon).

Etter Napoleons nederlag i krigen under den sjette koalisjonen og Fontainebleau-traktaten i april 1814 abdiserte han fra Frankrikes trone og ble sendt i eksil til middelhavsøya Elba. Han ble tilkjent suverenitet over øya og fikk beholde tittelen keiser, om enn i sterkt redusert form. Napoleon tilbrakte omkring ti måneder på Elba, og i løpet av denne tiden la han planer om å vende tilbake til makten i Frankrike. Etter sin flukt fra Elba og sin korte tilbakekomst til makten i Frankrike under

de hundre dagene, ble Napoleon avgjørende beseiret i slaget ved Waterloo i juni 1815. Etter dette nederlaget var de allierte maktene, særlig Storbritannia, fast bestemt på å hindre Napoleon i å volde ytterligere vanskeligheter. Følgelig ble han sendt i eksil på ny, denne gang til den avsidesliggende øya St. Helena i det sørlige Atlanterhav. Napoleon tilbrakte resten av sitt liv i eksil på St. Helena inntil sin død i 1821.

Putin er en representant for den gamle KGB-garden. KGB var Sovjetunionens viktigste sikkerhets- og etterretningsorgan fra 1954 og frem til oppløsningen i 1991. Det hadde ansvar for indre sikkerhet, kontraetterretning og etterretningsinnsamling, både innenlands og internasjonalt. KGB var kjent for sitt omfattende nettverk av spioner, overvåkingsoperasjoner og sin rolle i å opprettholde det kommunistiske regimets kontroll over befolkningen. Vladimir Putin var medlem av KGB (Komiteen for statssikkerhet), Sovjetunionens viktigste sikkerhets- og etterretningsorgan.

Putin sluttet seg til KGB i 1975 etter å ha fullført sin utdannelse ved Leningrad statsuniversitet. Putin arbeidet for KGB frem til Sovjetunionens sammenbrudd i 1991, hvorefter han gikk inn i politikken og til slutt ble Russlands president i 2000. Hans bakgrunn i KGB har hatt en betydelig innflytelse på hans tilnærming til styresett og utenrikspolitikk. Napoleons første eksil på øya Elba representerer historien fra 1991 og frem til år 2000, da KGBs filosofi vendte tilbake. Når Putin til slutt blir beseiret, slik det fremstilles i vers tretten til femten, blir dette andre nederlaget (det første var i 1989) forbildet ved Waterloo og Napoleons andre eksil, hvor han døde.

Napoleon påførte pavedømmet det dødelige såret i 1798 og 1799. I 1799 tok den franske revolusjon slutt i Frankrike, men innen 1917 hadde den nådd Russland i den bolsjevikiske revolusjon. I 1917 fant Fatima-underet sted i Portugal, og de tre barna som angivelig kommuniserte med Maria og Josef, fikk tre hemmelige budskap. De tre budskapene var hemmelige i den forstand at de bare skulle leses av paven, kongen i nord. Budskapene påla paven å innkalle til et særskilt møte med lederne for Den katolske kirke og holde en spesiell seremoni for å vie Russland, som året før nettopp var blitt det kommunistiske Russland, til jomfru Maria.

Budskapene inneholdt en advarsel om at dersom paven nektet å følge opp påbudet om å vie Russland til Maria, ville verden lide under enda en verdenskrig (den første verdenskrig skulle ta slutt måneden etter mirakelet). Budskapene fra Fatima ble en struktur for konservativ katolsk profetisk tolkning. Den identifiserte en kamp innenfor Den katolske kirke mellom konservativ katolisisme, representert ved pave Johannes Paul II og Det første Vatikankonsil, og liberal katolisisme, representert ved den nåværende «woke-paven» og Det andre Vatikankonsil.

I Fatima-budskapene var den «gode paven» den «hvite paven», og den «onde paven» var den «svarte paven». Den gode paven, pave Johannes Paul II, var den konservative paven som identifiserte Jomfruen av Fatima som sitt ledende idol, og den onde paven er den woke-paven, som også forkaster enhver beskjed fra den såkalte jomfru Maria. Når du besøker helligdommen i Fatima i Portugal, er inngangen, idet du trer inn på området, plassert mellom to kjempestore statuer, av en svart pave på den ene siden og en hvit pave på den andre siden, og representerer således den indre striden som er identifisert i Fatima-profetiene.

Det andre elementet i Fatimas tre himmelige budskap var dets vektlegging av krigen mellom katolisismen (kongen i nord) og ateismen (kongen i sør). Uten å erkjenne at krigføringen mellom katolisismen og det ateistiske Russland er et emne i den sataniske profetien, som styrer en stor del av katolisismen, er det vanskelig, om ikke umulig, å forstå den støtten den katolske kirke ga til Nazi-Tyskland under andre verdenskrig.

Slaget om Leningrad, som varte fra 8. september 1941 til 27. januar 1944 under andre verdenskrig, var en av de lengste og mest brutale beleiringene i historien. Slaget om Stalingrad, som fant sted fra 23. august 1942 til 2. februar 1943, blir ofte regnet som det blodigste og mest betydningsfulle slaget under andre verdenskrig. Det førte til enorme tap på begge sider, med anslag på over 2 millioner samlede tap, inkludert døde, sårede og tilfangetatte soldater. Slaget om Stalingrad markerte også et vendepunkt i krigen, ettersom det resulterte i en avgjørende sovjetisk seier over den tyske hæren og ledet til det endelige nederlaget for Nazi-Tyskland.

Uten å erkjenne at Nazi-Tysklands krigføring mot Russland, særlig i de to slagene som nettopp er nevnt, finner sted, er det vanskelig å forstå Tysklands rolle som den katolske kirkes himmelige allierte. Uten forståelsen av premissene for en åndelig krig mellom katolisismen, motivert av den sataniske profetien til Maria av Fatima, mot Russlands ateisme og deretter det kommunistiske Sovjetunionen, går logikken bak at katolisismen i hemmelighet skjulte og deretter transporterte nazistiske krigsforbrytere rundt om i verden etter andre verdenskrig, tapt. Nazistene var katolismens stedfortredende hær i dens kamp mot Russland.

Det er innenfor denne profetiske logikken at Putin, lederen for det ateistiske Russland, er involvert i en krig i Ukraina, hvis ledere er åpent kjent for å være nazister. Bakkestyrkene i Fatimas krig mot ateismen fra andre verdenskrig og fremover er fascismen og nazismen. Selv om denne virkeligheten vedrørende lederne for den ukrainske regjeringen naturligvis er godt dokumentert, har den moderne manifestasjonen av Hitlers riksministerium for folkeopplysning og propaganda (de etablerte mediene) tildekket disse fakta så godt de kunne.

Navnet «Ukraina» er avledet av det slaviske ordet «ukraina», som betyr «grenseland» eller «kanten». Betegnelsen viste historisk til grenseområdene i Kievriket, den middelalderske staten som gikk forut for dagens Ukraina, og som ligger ved korsveien mellom Øst-Europa og Eurasia. Gjennom historien har det tjent som et møtepunkt mellom ulike kulturer, sivilisasjoner og imperier, herunder Det bysantinske riket, Det osmanske riket, Det russiske imperiet og andre. Dets strategiske beliggenhet gjorde det til en frontierregion som erfarte betydelige kulturelle, politiske og militære samvirkninger. I middelalderen var Ukraina grenseområdet til Kievriket, som var en mektig stat som omfattet deler av dagens Ukraina, Russland og Belarus. Etter hvert som Kievriket utvidet seg og trakk seg sammen over tid, skiftet dets grenser ofte, og Ukraina forble i statens utkant.

Etter Sovjetunionens sammenbrudd i 1989, slik dette er fremstilt i vers ti, beskriver vers elleve og tolv et slag der sydens konge slår tilbake og seirer over nordens konge. Dette slaget ble utkjempet ved Rafia, som var grenseområdet mellom sydens konges og nordens konges riker.

Slaget ved Rafia, som fant sted i 217 f.Kr., har sitt navn fra byen i nærheten av hvilken slaget fant sted. Rafia var en by beliggende i kystområdet av det gamle Palestina, nær grensen mellom det ptolemeiske kongedømmet Egypt og Selevkideriket. På tiden da slaget stod, lå grensen mellom det ptolemeiske kongedømmet Egypt, styrt av kong Ptolemaios IV Filopator, og Selevkideriket, styrt av kong Antiokhos III, i området omkring Rafia. Slaget ble utkjempet nær dette grenseområdet, ettersom begge sider søkte å hevde kontroll over strategiske territorier i Levanten.

Den gamle byen Rafia ligger nær den moderne byen Rafah. Rafah er en by som ligger sør på Gazastripen, som er en del av de palestinske områdene. Etter Ptolemaios' seier ved Rafia i 217 f.Kr. innledet han forfølgelser mot jødene i Jerusalem, og også i Egypt. Seieren var kortvarig, og han møtte så å si sitt Waterloo i de neste tre versene. I vers tretten vender den tidligere beseirede kongen i nord tilbake, og innen vers femten overvelder han kongen i sør.

Putins seier i Ukraina vil av Putin, en tidligere KGB-offiser som spesialiserte seg på propaganda, mest sannsynlig bli brukt til å avsløre de nazistiske røttene i det ukrainske lederskapet, og også avsløre dem i den vestlige verden som støttet regimet av økonomisk grådighet, og uten tvil også avsløre de skjulte svarte anleggene og biolaboratoriene som globalistene har tatt i bruk, og som er blitt finansiert av skattebetalerne i Amerikas forente stater.

Disse åpenbaringene vil ødelegge de nåværende talepunktene til verdens globalister, og også til Det demokratiske partiets talende hoder i De forente stater. Den seieren for Putin vil gi mandatet til den åttende presidenten, som er av de sju, til å innta sin rolle som den profetiske despoten som trer inn i historien like før vers seksten; og vers seksten er den snart kommende søndagsloven.

I vers tretten samler nordens konge på nytt sin hær, og i vers fjorten blir det hedenske Roma for første gang innført i historien, selv om det ennå ikke er nordens konge. Der blir det identifisert som det symbolet som «stadfester synet», og som den makten som opphører seg selv og deretter faller. Etter Putins seier i krigen i Ukraina vil pavedømmet begynne å løfte seg opp i verdenspolitikken, like i forkant av søndagsloven i vers seksten.

Den franske revolusjon, og dens forbindelse med den russiske revolusjon; Napoleon og Putin; mirakelet i Fatima, og dets tre hemmeligheter; den hemmelige alliansen mellom Vatikanet og Hitler, den hemmelige alliansen mellom Vatikanet og Reagan, er alle profetiske «hjul» som skjærer hverandre i historien til versene elleve til femten, som finner sted i perioden fra 11. september 2001 til søndagsloven i De forente stater. Det var viktig å gi en kortfattet oppsummering av disse profetiske «hjulene» før vi tar for oss vers ti.

Den følgende artikkelen er hentet fra «NBC News», som er så «mainstream media» som det går an å bli, og «MSM» er den moderne versjonen av Hitlers propagandamaskin fra andre verdenskrig. Artikkelen er selvsagt anti-Putin, anti-russisk og pro-Ukraina, men det er ikke poenget. Som borgere av det himmelske rike bør Guds folk ikke støtte noen av sidene i et satanisk verk, og all krigføring er et satanisk verk.

Hensikten med denne artikkelen er å gjøre dem som ikke er kjent med den profetiske krigføringen mellom katolisismen (kongen i nord) og ateismen (kongen i sør), og med det forhold at nazismen i

krigføringen mellom disse to profetiske maktene har vært benyttet som katolismens stedfortredende hær (likesom USA ble brukt i 1989), i stand til å forstå dette. Profetistudenter må ha tilstrekkelig bevismateriale til å se at bakgrunnshistorien til andre verdenskrig og den kalde krigen er fremstilt i den nåværende krigen i Ukraina, idet den oppfyller vers elleve og tolv i Daniels bok, kapittel elleve.

«Historiske begivenheter, som viste profetiens direkte oppfyllelse, ble framstilt for folket, og profetien ble sett som en billedlig framstilling av begivenheter som leder fram til avslutningen av denne jordens historie.» Selected Messages, bok 2, 102.

NBC News-artikkel: «Ukrainas nazistproblem er reelt, selv om Putins påstand om «avnazifisering» ikke er det»

Av de mange fordreiningene som Russlands president Vladimir Putin har fabrikkert for å rettferdiggjøre Russlands angrep på Ukraina, er kanskje den mest bisarre hans påstand om at handlingen ble iverksatt for å «avnazifisere» landet og dets lederskap. I sin argumentasjon for å gå inn på naboens territorium med pansrede stridsvogner og jagerfly har Putin uttalt at tiltaket ble gjennomført «for å beskytte mennesker» som har vært «utsatt for trakassering og folkemord», og at Russland «vil tilstrebe demilitarisering og avnazifisering av Ukraina».

Putins ødeleggende handlinger — deriblant ødeleggelsen av jødiske samfunn — gjør det klart at han lyver når han sier at hans mål er å sikre noens velferd.

Ved første øyekast er Putins svertekampanje absurd, ikke minst fordi Ukrainas president Volodymyr Zelenskyj er jøde og har sagt at medlemmer av hans familie ble drept under andre verdenskrig. Det finnes heller ingen beviser for at det nylig har funnet sted massedrap eller etniske utrenskninger i Ukraina. Dessuten er det å stemple fiender som nazister et vanlig politisk knep i Russland, særlig fra en leder som benytter desinformasjonskampanjer og ønsker å hisse opp følelser av nasjonal hevn mot en fiende fra andre verdenskrig for å rettferdiggjøre erobring.

Men selv om Putin driver med propaganda, er det også sant at Ukraina har et reelt nazistisk problem — både i fortid og nåtid. Putins ødeleggende handlinger — blant dem ødeleggelsen av jødiske samfunn — gjør det klart at han lyver når han sier at hans mål er å sikre noens velferd. Men hvor viktig det enn er å forsvare det gul-blå flagget mot Kremls brutale aggresjon, ville det være en farlig forsømmelse å benekte Ukrainas antisemittiske historie og samarbeid med Hitlers nazister, så vel som den nyere tids omfavnelse av nynazistiske fraksjoner i enkelte kretser.

Hvorfor blir flyktende ukrainere omtalt med så stor sympati? De er hvite.

På terskelen til andre verdenskrig var Ukraina hjem for et av de største jødiske samfunnene i Europa, med anslag på så mange som 2,7 millioner, et bemerkelsesverdig antall tatt i betraktning territoriets lange historie med antisemittisme og pogromer. Ved slutten skulle mer enn halvparten omkomme. Da tyske tropper tok kontroll over Kyiv i 1941, ble de ønsket velkommen med bannere med påskriften «Heil Hitler». Kort tid etter ble nær 34 000 jøder — sammen med romer og andre «uønskede» — samlet sammen og marsjert til marker utenfor

byen under påskudd av gjenbosetting, bare for å bli massakrert i det som ble kjent som «Holocaust ved kuler».

Ravinen Babij Jar fortsatte å fylles opp som en massegrav i to år. Med så mange som 100 000 myrdede der ble den et av de største enkeltstående drapsstedene under Holocaust utenfor Auschwitz og andre dødsleirer. Forskere har påpekt den nøkkelrollen lokalbefolkningen spilte i å fullbyrde nazistenes drapsordre på stedet.

I dag teller Ukraina mellom 56 000 og 140 000 jøder, som nyter friheter og beskyttelser deres besteforeldre aldri kunne ha forestilt seg. Dette omfatter en oppdatert lov vedtatt forrige måned som kriminaliserer antisemittiske handlinger. Dessverre var loven ment å møte en markant økning i offentlige uttrykk for fordomsfullhet, herunder hærverk mot synagoger og jødiske minnesmerker prydet med hakekors, samt uhyggelige marsjer i Kyiv og andre byer som hyllet Waffen-SS.

I en annen illevarslende utvikling har Ukraina i de senere år reist et overmål av statuer til ære for ukrainske nasjonalister hvis ettermæle er besudlet av deres udiskutable historie som nazistenes stedfortredere. Avisen The Forward katalogiserte noen av disse foraktelige skikkelsene, deriblant Stepan Bandera, leder for Organisasjonen av ukrainske nasjonalister (OUN), hvis tilhengere tjenestegjorde som medlemmer av lokale militser for SS og den tyske hæren. «Ukraina har flere dusin monumenter og en mengde gatenavn som forherliger denne nazikollaboratøren, nok til at det kreves to separate Wikipedia-sider», skrev The Forward.

En annen hyppig hedret person er Roman Sjukhevitsj, æret som en ukrainsk frihetskjemper, men også lederen for en fryktet nazistisk hjelpepolitienhet som Forward bemerker var «ansvarlig for nedslaktingen av tusenvis av jøder og ... polakker». Det er også blitt reist statuer av Jaroslav Stetsko, en tidligere leder for OUN, som skrev: «Jeg insisterer på utryddelsen av jødene i Ukraina.»

Ytre høyre-grupper har også fått økt politisk innflytelse det siste tiåret, og ingen mer urovekkende enn Svoboda (tidligere Ukrainas sosialnasjonale parti), hvis leder hevdet at landet ble kontrollert av en «moskovittisk-jødisk mafia», og hvis nestleder brukte et antisemittisk skjellsord for å beskrive den ukrainskfødte jødiske skuespilleren Mila Kunis. Svoboda har sendt flere medlemmer til Ukrainas parlament, deriblant én som omtalte Holocaust som en «lys periode» i menneskehetens historie, ifølge Foreign Policy.

Like urovekkende er nynazister en del av noen av Ukrainas voksende rekke av frivillige bataljoner. De er kampherdede etter å ha ført noen av de hardeste gatekampene mot Moskva-støttede separatister i det østlige Ukraina etter Putins invasjon av Krim i 2014. Én av dem er Azov-bataljonen, grunnlagt av en erklært hvit overherredømmetilhenger som hevdet at Ukrainas nasjonale formål var å befri landet for jøder og andre underlegne raser. I 2018 fastsatte den amerikanske Kongressen at dens bistand til Ukraina ikke kunne brukes «til å skaffe våpen, opplæring eller annen bistand til Azov-bataljonen». Likevel er Azov nå et offisielt medlem av Ukrainas nasjonalgarde.

Ingen del av denne urovekkende konteksten rettferdiggjør selvsagt den elendighet som har rammet ukrainerne de siste ukene — og det er lite sannsynlig at Putin var motivert av noe av

dette da han innledet sin invasjon. Tvert imot er jøder som bor i Odessa, Kharkiv og andre østlige byer, takket være Putin, utsatt for et ekstremt press. Mens mange har søkt tilflukt i lokale synagoger og jødiske sentre, har andre flyktet til fremmede land, deriblant Israel, som har oppfordret alle jøder til å forlate Ukraina.

Mine egne besteforeldre måtte selv flykte fra det vestlige Ukraina for å unnsnippe forfølgelse, og det er tragisk å se denne syklusen fortsette. Hvis landet synker ned i kaos og opprør, kan jøder igjen være i fare fra noen av sine egne medborgere. Å ikke erkjenne denne trusselen innebærer at det gjøres lite for å verne mot den.

Men selv om enkelte elementer i landet har vært innviklet i en av historiens mest avskyelige bevegelser, er det uten tvil den ærverdige holdning i dette drama å stå med Ukraina. Akkurat nå, for hver dag Putin trapper opp sitt angrep mot det ukrainske folk med brent jords nidkjærhet, er det vanskelig ikke å se hvem som i sannhet fortjener N-ordet.

Allen Ripp, 5. mars 2022 – Kilde

Vi vil fortsette dette studiet i vår neste artikkel.

«De som ikke kan huske fortiden, er dømt til å gjenta den.» George Santayana.

«Alt det Gud i den profetiske historie har angitt skulle oppfylles i fortiden, er blitt oppfylt, og alt det som ennå skal komme i sin orden, vil bli oppfylt. Daniel, Guds profet, står på sin plass. Johannes står på sin plass. I Åpenbaringen har Løven av Juda stamme åpnet Daniels bok for dem som gransker profetiene, og således står Daniel på sin plass. Han bærer sitt vitnesbyrd, det som Herren åpenbarte for ham i syn om de store og høytidelige begivenheter som vi må kjenne til idet vi står på selve terskelen til deres oppfyllelse.»

«I historie og profeti fremstiller Guds Ord den langvarige konflikten mellom sannhet og villfarelse. Denne konflikten pågår fortsatt. Det som har vært, vil bli gjentatt. Gamle stridsspørsmål vil bli tatt opp igjen, og nye teorier vil stadig oppstå. Men Guds folk, som i sin tro på og oppfyllelse av profetien har hatt en del i forkynnelsen av den første, andre og tredje engels budskap, vet hvor de står. De har en erfaring som er mer kostbar enn fint gull. De skal stå faste som en klippe og holde urokkelig fast ved begynnelsen av sin tillit inntil enden.»
Selected Messages, bok 2, 109.